dienst te doen als droogrek voor emmers.

Jaren vervlogen. De kinderen werden grooter. De jongste der meisjes Dina was nu ook van school en leerde thuis het boerenwerk. Geluk heerschte nu in het gezin van Dorus Tangelder. De lasten van zijn hypotheek drukten niet zwaar. Naast de rente kon hij jaarlijks nog wat geld overhouden, dat nu gespaard werd voor komende tijden.

's Zondags reden ze met het karretje naar de kerk. Bij Bongers spanden ze uit. Tangelder met zijn vrouw en één of twee der meisjes gingen naar de vroegmis, de jongens moesten het vee verzorgen en gingen dan loopend met een der zusters naar de Hoogmis. Theodoor was op het zangkoor, zoodat hij altijd naar de Hoogmis moest. 's Zondagsmorgens deed vrouw Tangelder de inkoopen. Ze leverden eieren, boter en kaas af en namen de noodige winkelwaren mee terug. Voor de vroegmis gaven ze de korve af. Een briefje van hetgeen ze nodig hadden lag er in, waarna de kruidenier te werk ging. Hij woog de eieren of boter, wat er gebracht werd af, berekende het tegen den prijs, die hij moest betalen, rekende zijn winkelwaren die de klant terugnam eraf en betaalde het resteerende uit. Als de boeren na de kerk terugkwamen van het koffiedrinken in het dorp, stond de korf gevuld en lag het geld gereed om mee te nemen.

Tangelder met de vrouw en de dochters gingen ook meestal na de Mis ergens koffie drinken, hetzij bij den bakker Gerritsen of Heiming, of bij Jaartsveld achter de brouwerij, waar Tangelder graag naar toe ging praten of ze bleven bij Bongers, waar dan de mannen in herberg een brandewijntje dronken.

Voor alle herbergen in het dorp stonden 's zondags voormiddags karretjes en wagens uitgespannen en elke winkelier deed zaken. Het dorpsleven bloeide, de herbergen hadden het in den voormiddag drukker met de boeren dan namiddags en 's avonds met de burgers.

De verhouding tusschen boeren en burgers was uitstekend, wederzijds schonk men vertouwen en ze voeren er wel bij. De burgers gingen' s zondagsmiddags graag naar de boeren "praten", vooral de jongelui trokken den boer op om bij de harmonicamuziek met de boerenmeisjes wat te gaan dansen. Het was in die dagen, dat er juist aan de Groote Kroeze[1] bijna iederen zondag feest was. De jongelui aldaar hielden meer van pret maken dan van werken. Zij noodigden dan iedereen uit en de jongelui uit het dorp aanvaarden zulks gretig. Aan de Groote Kroeze waren ze erg royaal. De boer zelf vond het fijn dat zijn kinderen zoo konden meedoen. Met de kermisdagen spoorde hij ze flink aan feest te maken. Hij zeide hun dat ze geen goeie boeren waren indien ze met de kermis geen maal (jonge koe) verteerden.

Wanneer het geld opraakte, werd er weer een stuk grond verkocht. De plaats, die de boer van zijn oom georven had, was groot genoeg en vrij van schulden, daar kon nog best wat af. Om te bewerken was de plaats voor hen te groot en de gronden die wat verder van de boerderij lagen werden geleidelijk verkocht.

De Biezenpol, de Reinder, Pothoff en Bergerslag, allen kochten ze groote stukken grond tegen vijftig à zestig cent de roede. Een massa bunders goede bouwgrond zijn tegen prijzen van drie- tot vierhonderd gulden per bunder verkocht, totdat er bij den kapitalen opstand aan gebouwen en schuren niet meer dan twaalf à dertien bunder overbleef.

Nu en dan hield de Sillevoldsche compagnie met de kermisdagen het vogelschieten in den Kroezenhoek. De schacht werd dan overgeplaatst in Kroezenbosch, achter den Biezenpol, een enkele keer plaatsten ze hem op het Rondeel in den Lichtenberg, maar men kwam er op terug. In de toekomst bleef het vogelschieten in de naaste omgeving van het dorp. De boeren deden aan deze kermis graag mee. Voor de meesten hunner was dit, behoudens den vastenavond, de eenigste groote ontspanning die zij meemaakten. 's Maandags was er tevens markt en elke boer trok er met zijn vrouw en dochter naar toe. Tegen negen uur begon men soms al te dansen. De jongelui uit het dorp en ook de boerenzoons en knechten, voor zover ze tijd hadden, deden ook mee en hielden het tot 'n uur of twee aan den gang. De boer zelf bracht den halven voormiddag op de markt door, hun vrouwen kochten in en zoodra zulks gedaan was, werd gezamenlijk een brandewijn of cognac gedronken.

Door de aangename verhoudingen trouwden vele boerendochters met burgerjongens om hun verdere leven in de burgermaatschappij door te brengen. Het gebeurde ook, dat boerenzoons zich een vrouw uit de burgerij zochten, maar dat bleef bij een uitzondering. Een flinke boerenzoon zocht zich een vrouw uit een boerenstand die aan het boerenwerk gewoon was. De burgermeisjes, ofschoon die ook wel harden arbeid gewoon waren, konden zich, met uitzondering van een enkele, in het boerenwerk minder goed schikken.
In het gezin van Dorus Tangelder kregen de kinderen den leeftijd dat het kinderlijke begon te verdwijnen en plaats had gemaakt voor verdere toekomstplannen. De zoons waren opgegroeid tot flinke kerels, de dochters deden niet onder. De jongste, Dina, meende, dat ze thuis wel gemist kon worden en wilde graag in betrekking om eens bij anderen wat meer te leeren. Tangelder was daar niet op tegen. Hij had drie meisjes en daarvan kon er wel één uit. Met eenige moeite kreeg hij Dina aan het hof in Anholt ondergebracht. Daar was een boerderij aan verbonden, waarop ze geplaatst werd. Jannes had kennis aan een dochter van Pothoff maar kon aan trouwen nog niet denken, omdat ze nog veel te jong was. Theodoor had kennis aan een dochter van Keijser en wilde zelf een boerderij beginnen. Zijn vader zou hem helpen, voldoende geld had hij wel niet, maar hij wilde daarvoor zijn hypotheek vergrooten en hem een stuk grond afstaan. Theodoor zou een stuk grond moeten koopen en er zelf ook een hypotheek op moeten nemen, op die wijze was het mogelijk zelfstandig te kunnen beginnen.

Doordat zij zondags nog wel eens naar Jaartsveld gingen koffie drinken en er overigens ook goed mede bevriend waren, leidde dit tot een verloving tusschen Beth en een der zoons van Jaartsveld. Beth, die in haar jaren zeer hard op de boerderij heeft gewerkt, kon zich goed uit deze werkkring losmaken om een klein burgerleven te beginnen. Haar aanstaande was ambachtsman en kon goed geld verdienen. Hij verdiende zeker zoveel als een boer en had minder risico. Aan een klein huisje met een stukje grond had ze voldoende, zoodanig, dat ze een koe en een paar varkens kon houden. Iets moest ze overdag om handen hebben, anders zou het te eenzaam zijn en het leven ook te duur, vooral wanneer men alles tot laatste stukje koopen moet. Zoo maakte Elisabeth haar plannen, die na enkele jaren in vervulling gingen en haar gelukkig zouden maken.

Dora kreeg op een goeien dag de pastoor op bezoek, die haar wilde spreken. De pastoor deelde haar mede dat er zondag bij hem aan de pastorie een jongen man was geweest en aan hem had gevraagd had of hij voor hem onder Silvolde een vrouw wist. Hij was Jan Thuis van Dichteren, schilder van beroep, beschikte over eenig geld en over zijn gedrag mocht de pastoor bij zijn ambtgenoot in Wijnbergen informeren. Moeder hoorde het gesprek ook aan en vroeg hoe de man er uit zag en wat de pastoor er van dacht. Dora moest het natuurlijk zelf weten. Zij alleen moest beslissen over haar eigen toekomst. Zij zou den man graag willen zien. Hoe hij eruit zag. De pastoor vertelde dat hij zondag over acht dagen terug wilde komen om eens nader van den Pastoor van Wijnbergen te hooren. Dora verzocht den Pastoor wanneer de man terugkwam hem maar eens naar Bergerslag te sturen. Zij zou hem vriendelijk ontvangen.
Dina was er uit, van huis uit zou ze gekleed worden, wat ze verdiende mocht ze sparen en behoefde ze niet af te geven. Daarbij zou ze een uitzet krijgen met linnenkast, terwijl de andere meisjes er geld bij moesten krijgen, omdat ze hun leven lang op de boerderij hadden meegewerkt. Hun aandeel in de opbouw van Bergerslag was niet minder geweest dan dat van de jongens. Ook zij hadden van 's morgens vroeg tot 's avonds laat medegewerkt op het land: mest strooien deden zij even vlug als de jongens, melken konden de jongens niet tegen hen houden. Zij waren vlugger, zuiniger waren ze steeds in de huishouding geweest en elken stuiver hadden zij opzij gezet. Hun kleeding maakten ze zelf. Zelden hadden ze een nieuw stuk bijgekocht. Bescheidenheid was hen vanaf de prilste

1. Zie ook het boekje 'de"Groote Kroeze" van alle kanten belicht' uitgegeven te Breda, juli 1995.
Door; Jan Kroezen, Markendaalseweg 329-34, 4811 KB Breda, 076-20 00 29.
Aanwezig in het gemeente-archief Wisch te Varsseveld.

jeugd ingeprent.

Het was in den zomer van 1892, dat Dorus Tangelder zijn hypotheek met twaalfhonderd gulden verzwaarde. Van vijfduizend werd de hypotheek gebracht op zesduizend twee honderd gulden. Dit geld werd gebruikt om Theodoor aan grond te helpen met een huis. Van den veestapel op Bergerslag zoude hij wat mee krijgen, waarvoor dus geen geld behoefde uitgegeven te worden.
Jannes zou op Bergerslag blijven en de plaats met de schulden overnemen. Wanneer Beth en Dora trouwden, zou er nogmaals zeshonderd gulden worden opgenomen. Ze zouden elk driehonderd gulden krijgen met een koe een paar schootelins (jonge varkens) plus een linnenkast met uitzet. Bergerslag werd dan in totaal belast met zes duizend achthonderd gulden, welk bedrag in zijn geheel van Kroes, hoofd der school te Netterden, werd geleend tegen vier procent jaarlijks.
Dorus Tangelder mocht het niet meer beleven al zijn kinderen tot stand te zien. In den winter van 1904 werd hij zwaar ziek. Dr. Van Hengel uit Gendringen werd geraadpleegd, maar gaf den zieke geen hoop. Het lichaam was versleten. De winter worstelde hij door en op 4 januari 1905 verwisselde hij het tijdelijke met het Eeuwige. Omringd door zijn vrouw en kinderen nam hij afscheid uit dit aardse bestaan, bijgestaan door den priester en van de Laatste Sacramenten voorzien, gaf hij zich over aan zijn Schepper om in de Eeuwige Vrede te deelen. Braaf en eerlijk was hij door het leven gegaan, nooit had hij iemand te kort gedaan. Zijn kinderen was hij goed voorgegaan en steeds had hij hen op hun plicht gewezen. God zou hem barmhartig zijn.

Drie dagen stond zijn lijk boven aarde. Drie avonden kwamen de buren uit den Kroezenhoek en de vrienden uit het dorp om samen met de familieleden den rozenkrans bij de overledene te bidden. In den voorkamer, waar ook zijn oomkes opgebaard hadden gestaan, stond nu de kist met het stoffelijk overschot van Dorus Tangelder. Ongeveer veertig jaren was het geleden dat ze deze kamer in gebruik hadden genomen met de bedsteeën. Dorus en zijn vrouw hadden er lief en leed gedeeld. Sinds de rijkdom door den pastoor uit de bedstee was gehaald had geen priester meer een voet in deze kamer gezet als nu met Dorus afsterven. Gedurende hun hele leven waren ze gespaard gebleven van ziekte, sterfgevallen of tegenslagen in hun gezin.
De wintersche buien tierden grillig toen een stoet van den Kroezenhoek het dorp binnentrok. Een hooge boeren kar, bespannen met een paard, vervoerde het stoffelijk overschot van Dorus Tangelder, gevolgd door een tiental karretjes waarin de vrouwen en de naaste familie hadden plaats genomen. Daarachter volgden buren en vrienden van den overledene. Achter de kerk hield de kar stil en werd de kist eraf geschoven en op een baar geplaatst om naar binnen gedragen te worden. De paarden voor de karretjes werden zoolang uitgespannen en hier en daar ondergebracht tot na de mis. Bij het kerkhof zouden de familieleden weer in stappen voor den terugweg naar huis. Het was een gezongen Mis, die een klein uur duurde. Behalve vele burgers, waren er zeer veel boerenfamilies die de mis bijwoonden en Dorus op zijn laatsten rit naar den doodenakker wilden volgen om hem de laatste eer te bewijzen.

Het was in één van die heerlijke dagen in juni 1903, dat Johannes Wilhelmus Tangelder en zijn jonge bruid Everdina Christina Pothoff in het huwlijksbootje stapten om hun verder leven zij aan zij op Bergerslag door te brengen
Maar nadat vader gestorven was had hij de lasten van de hoeve op zich had genomen. Veel had hij moeten uitkeeren, waardoor hij voor zware zorgen was komen te zitten. Jaarlijks moest er veel rente worden betaald en daarnaast bleef er weinig over voor uitbreiding van de veestapel. Langzaam zoude hij moeten aanfokken om de stal weer op peil te brengen zooals die vroeger in de dagen van zijn vader eruit had gezien. In verhouding tot het aantal vee had hij ook te veel grond. Hetzelfde euvel had zijn vader ook meegemaakt en had daarvoor de hoeve met een hypotheek belast. Een verdere belasting was niet meer te dragen, zoodat er niets anders opzat dan langzaam maar zeker vooruit te komen. Hij had een knecht aangenomen om hem met het ruwe werk te helpen. Zijn vrouw werkte mee in de huishouding, zij was niet erg sterk, zoodat ze voor het zware werk ongeschikt was, maar

overigens was ze zuinig en bij de hand. Gelukkig was hij geweest in zaken. Flink had hij geboerd, echter minder gelukkig was hij met zijn vrouw. Vier kinderen heeft ze hem geschonken, drie meisjes en als jongste een jongen (Theodorus Johannes, geboren 28 maart 1908).
Geen tien jaren was het hun vergund in vrede samen te leven en de zorgen van het gezin te deelen. Zij overleed plotseling tijdens een familiebezoekje op 8 november 1909, haar echtgenoot in smart met vier kinderen achterlatend. Jannes werd een geknakte kerel. Zijn eenigste troost waren zijn kinderen en de gedachten aan zijn geliefde, die hij nimmer zou vergeten. Jaren vervlogen, maar de liefde voor zijn vrouw vervloog niet. Zich troostend met zijn gezin had hij een huishoudster aangenomen om voor de opvoeding van de kinderen te zorgen. De jongen werd met veel moeite en zorg in het leven gehouden, maar werd niet zoo sterk als de meisjes. Wanneer de zwagers van Jannes hem aanraadden een vrouw terug te nemen, ook terwille van zijn gezin, dan wees hij zulks steeds af. De liefde voor zijn Everdina was onuitputtelijk en voor eeuwig.

Evenals vroeger werd er op de boerderij hard gewerkt, jaar in jaar uit, door hard werken langzaam vooruit boerend tot de wereldoorlog 1914 -1918 uitbrak en het eerste jaar hiervan het gehele boerenbedrijf lamlegde. Koeien, varkens, eieren hadden noch enige waarde. Van alles was er veel te veel en kon nergens naar toe. Maar deze tijd maakte plaats voor een bloeiperiode in het boerenbedrijf. De oorlog en na-oorlogstijd brachten de boeren op een welvaartspeil als nooit in de geschiedenis is gekend. Maart 1922 loste Jannes Tangelder zijn geheele hypotheek af en kreeg hierdoor zijn hoeve schuldenvrij.

Zoo groeide de tweede generatie Tangelder op Bergerslag's hoeve op. De meisjes waren flink en bestierden met hun vader de boerderij. Zegen ruste op hun arbeid en van jaar tot jaar bracht Tangelder zijn verdiende geld naar de boerenleenbank. Op de boerderij beschikten ze over de modernste landbouwmachines. Daardoor werden arbeidskrachten uitgespaard en de winsten verhoogd. Maar zooals het steeds in het leven gaat zoodra door vereende kracht een bedrijf tot bloei komt, de scheuten van den ouden boom zich ook tot boompjes ontwikkeld hebben, komt de verplanting.
De oudste dochter Anna trouwde op "Hebink" met Dorus ten Have, de tweede dochter Dina in Breedenbroek met Bernard Koenders. Beiden kregen uitkeringen in geld. Christien trouwde - met dispensatie - met Gerrit Tangelder, een neef van haar. Theodoor, de stamhouder, trouwde met een dochter van Liebrand. Tusschen Theodoor en Christien werd de plaats gedeeld. Elk kregen ze ruim tien bunder, waarop een hypotheek om de overigen uit te keeren.

Jannes ging met zijn dochter Christien mee naar de nieuwe boerderij, waar hij zijn laatste dagen sleet, tot God hem kwam roepen om zijn eeuwige loon –onafscheidelijk met zijn beminde Everdina- te deelen.
Nog steeds stroomt het beekje langs de hoeve, waar zoo velen de rustige sfeer hebben ingeademd en de jaren van hun jeugd hebben gesleten. De hoeve, waar menig zweetdruppel is gevallen om het koren te doen groeien, om de weilanden groen te houden, om in het levensonderhoud te voorzien, aan allen, die er gedurende meer dan driehonderd jaren hun tehuis mochten vinden, deze hoeve moge niet verder in verkaveling vervallen.
God geve, dat het geslacht Tangelder de hoeve Bergerslag met wijs beleid moge bestieren, de verdere eeuwen door in vrede en eendracht en tot heil van hen, die evenals de voorouders zullen blijven werken voor hun aards bestaan.
1940, Hub JaartsveldDe geschiedenis van de boerderijen en hun bewonersVan iedere boerderij is geprobeerd de geschiedenis te achterhalen: wanneer ze gebouwd zijn en wie de bewoners waren. Van de bewoners in het huidige en voorbije verleden is veel bekend: wat ze deden, hoe ze zichzelf met hun gezin in leven hielden, de tegenslagen die ze ondervonden of de welvaart die ze meemaakten, maar ook, de leuke anekdotes, die zelfs nu nog bekend zijn.
Sommige boerderijen zijn al eeuwenoud en kennen een rijke en interessante geschiedenis. Die geschiedenis, samen met de foto's die veel bewoners hebben afgestaan voor dit boek, geeft het een prachtige inkijk in het leven van de Kroezenhoekers, toen en nu.

Buurtschap De Kroezenhoek

omvat zo'n 65 boerderijen.

Van iedere boerderij is geprobeerd de geschiedenis te achterhalen:
wanneer ze gebouwd zijn en wie de bewoners waren.

Van de bewoners in het huidige en voorbije verleden is veel bekend:
wat ze deden, hoe ze zichzelf met hun gezin in leven hielden,
de tegenslagen die ze ondervonden of de welvaart die ze meemaakten, maar ook,
de leuke anekdotes, die zelfs nu nog bekend zijn.

Sommige boerderijen zijn al eeuwenoud en kennen een rijke en interessante geschiedenis.
Die geschiedenis, samen met de foto's die veel bewoners hebben afgestaan voor dit boek,
geeft het een prachtige inkijk in het leven van de Kroezenhoekers, toen en nu.

HISTORIE

Rond 1912 werd deze woning gebouwd en komen het echtpaar Dorus Swienink (1877) uit de Binnenheurne en Grada H.H. Colenbrander (1882), afkomstig van de Nachtegaal er wonen.
In 1946 trouwde hun zoon Theodorus Swienink (1910) met Johanna Weenink (1922). Zij namen het bedrijf over.

Zoon Henk heeft na hun overlijden het pand nog enkele jaren bewoond en het omstreeks 1987 verkocht aan Aloys (artiesten-naam Arne) G. Jansen (1951) gehuwd met Maria J.G. Onstein (1949).
Arne was tot zijn 19e jaar kapper maar als hij muziek hoorde kon hij moeilijk zijn gedachten bij het knippen houden. Hij kwam er al snel achter dat muziek en zingen voor hem belangrijker waren.
Hij begon hier en daar met optreden en kwam in 1972 met zijn eerste en tevens grootste hit "Meisjes met rode haren". Dit nummer heeft hij meer dan honderdduizend keer gezongen. Daarna volgden er nog zeker 181 andere nummers en trok hij tot 1983 door heel de Benelux met "Les Cigales". Als solozanger verzorgt Arne vanaf 1983 zo'n 150 optredens per jaar.
Na afloop van de periode met Les Cigales heeft hij niet stilgezeten.
Zo heeft hij een werkhonden-kennel, genaamd "de Kroezenhoek", waar onder andere politiehonden worden opgeleid. Op zijn stoeterij "De Weideblick" houdt hij een 15-tal minipaardjes met een schofthoogte van 60–80 cm, met eveneens enkele dekhengsten, alsmede falabella's met een schofthoogte van 60-90 cm.
Het fokken van minipaarden doet hij al 25 jaar, het opleiden van politiehonden al 40 jaar.

Huidige bewoners

A.G.G. (Aloys) Jansen en
M.J.G. (Mieke) Jansen-Onstein
Kinderen Debbie en Martijn

• *Op de foto: Aloys (Arne) en Mieke Jansen met zoon Martijn*

Jansen

"WEIDEBLICK"

Dinxperloseweg 57
7064 LA

HISTORIE

Op dit adres, genaamd de Pinne, woonde vanaf 1819 tot 1852 Jacobus Baak (1789), van beroep schoenmaker, gehuwd met Johanna Rabelink (1779).
Hun opvolgers waren in 1853 Johannes Kemperman (1817), klompenmaker, getrouwd met Elisabeth van Hal (1808).
Zoon Johannes B. Kemperman (1850), ook een klompenmaker en zijn vrouw Aleida S. Bongers (1850) namen de eigendom en bewoning in 1878 over. Zij lieten in 1882 een nieuwe woning bouwen en bleven daar wonen tot 1900.
Op 19-11-1900 kwamen hier wonen Wilhelmus Kok (1839) en zijn vrouw Aleida Gervers (1848).
Dit duurde maar tot 1904 want toen ging het over aan Herman Veenink (1851), gehuwd met Dina Rougoor (1879). Veenink werd in 1927 weduwnaar en is op 14-4-1928 vertrokken naar Gendringen.
Daarna werd het pand bewoond door Gerhard B. Rougoor, die het in 1937 verkocht aan Evert G. Lammers (1916) uit de Heurne. Hij was getrouwd met Mina Vonderhorst (1916), afkomstig uit de Geurinkstraat. Zij hebben drie kinderen: Gerrit, Wim en Ans
In 1991 hebben Evert W. (Wim) Lammers (1953) en Willemina (Willy) Lammers (1954) het pand van hun ouders overgenomen. Zij begonnen met een bijna totale sloop en hebben er een eigentijdse mooie woning laten bouwen door de Gebr. Vriezen van de Bontebrug. De Dinxperloseweg liep vroeger dicht langs dit huis om dan af te buigen naar de Biezenpol, waar de weg overging in de Oude Dinxperloseweg. Dit gedeelte heette toen Biezenpolsestraat, ook wel Pinnenstraat genoemd. Bij de reconstructie van de Dinxperloseweg bleef er nog een stukje van deze Biezenpolsestraat liggen, namelijk het gedeelte vóór de Biezenpol, het Pinnenstraatje. Aanvankelijk was dit een onverhard gedeelte. Speciaal voor een werkbezoek van Prinses Beatrix in 1962 aan de Gemeente Wisch werd het Pinnenstraatje geasfalteerd. Prinses Beatrix maakte dankbaar gebruik van het nieuwe geasfalteerde weggetje en vervolgde haar bezoek aan de Gemeente Wisch verder richting Varsseveld. Bij een tweede reconstructie van de Dinxperloseweg is het straatje volledig opgebroken en verdwenen.

• *Luchtfoto van de oude boerderij*

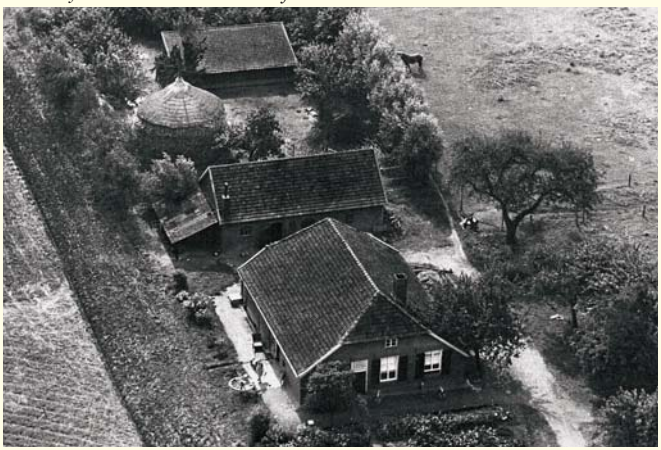

• *Mineke en Evert Lammers*

• *Foto links: Vader Evert, zoon Gerrit en kleinzoon Wilbert Lammers*

• *Foto rechts: Wim en Willy Lammers met dochter Aafke en vriend Patrick*

HUIDIGE BEWONERS

E.W. (Wim) Lammers en
W. (Willy) Lammers-Lammers
Kind Aafke

Lammers

Dinxperloseweg 16
7064 LA

"DE PINNE"

HISTORIE

Van oudsher is dit huis een kalverenschuur. Deze schuur was een onderdeel van de boerderij "de Pinne", bewoond door Evert en Mineke Lammers.
Sinds 1964 is deze kalverenschuur verbouwd tot een houten woning door een dochter van Evert Lammers van nummer 16, Joke Lammers (1943), met haar man Henk Kraaijenbrink (1938).
In 1975 is rondom deze woning een stenen muur gezet en vond er tevens een uitbreiding plaats.

Vanaf 1994 wordt het huis bewoond door de zoon van Henk en Joke: Eddy Kraaijenbrink (1971) samen met zijn vrouw Sandra de Bruin (1970). Er is in 2000 nog een garage bijgebouwd. Eind 2003 vond er nog een uitbreiding aan de woning plaats; er werd een bijkeuken aan gebouwd.

Huidige bewoners

E. (Eddy) Kraaijenbrink en
S. (Sandra) de Bruin
Kinderen Jill en Jop

• *Sandra en Eddy Kraaijenbrink en de kinderen Jill en Jop*

Kraaijenbrink

Dinxperloseweg 16a
7064 LA

HISTORIE

Deze woning werd kort na 1912 gebouwd door Antonius Bosman (1887), gehuwd met de uit Olburgen afkomstige Grada Roeling (1886).

• *Vader en moeder Bosman met de kinderen Dineke, Bertus en Nardi*

Bosman was timmerman en heeft als zodanig veel aan zijn eigen huis kunnen werken. Hij had een eigen timmerbedrijf, waarvoor hij een aparte werkplaats tot zijn beschikking had. Dat timmerbedrijf begon met veel onderhoudswerk bij de boeren in de omgeving, maar toen zijn zoon Albertus Bosman, in 1949 gehuwd met Theadora (Dora) Vinkenvleugel, in het bedrijf kwam werden er meer ramen, kozijnen en dergelijke voor derden gemaakt. Ook werden er in samenwerking met andere aannemers woningen gebouwd. In 1956 was het pas mogelijk dat ze op het elektriciteitsnet werden aangesloten. Het geheel werd aanvankelijk verkocht aan Benny ter Huirne, voedervoorlichter van de C.A.V.V. en daarna doorverkocht aan Hein Th. Wieggers. Hein Wieggers kocht er een schuur bij van de Grote Kroeze, die hij op zijn bedrijf verbouwde tot varkensschuur.
Hein woonde hier samen met zijn vrouw Tony en zijn kinderen Henriette, Robert, Freddy, Wilfred en Karin.
Daarop volgde een verkoop van het bedrijf aan Peter Geven, van de Kerspas 2, die het enkele jaren verhuurd heeft gehad.

• *Tony en Hein Wieggers*

• *Henriëtte, Wilfred, Freddy, Karin en Robert Wieggers*

Na ongeveer een jaar leegstand vond in april 1993 de overdracht plaats aan de huidige bewoonster Theodora J.E. Bramel (1958). Zij heeft de varkensschuur laten verbouwen tot manege. Haar hobby, paardrijden, was daarvoor de drijfveer.

HUIDIGE BEWONER

T.J.E. (Thea) Bramel

Bramel

Dinxperloseweg 18
7064 LA

HISTORIE

Omstreeks 1912 werd deze woning gebouwd in opdracht van Gerhard Bruens (1880), fabrieksarbeider gehuwd met Johanna Vriezen (1889).

• *Vader en Moeder Bruens met hun kinderen Anneke, Dien, Ben, Bertha, Gert, Leida, Gerda, Zus, Johan en Willem*

De dochter Dien Bruens (1920) trouwde in 1947 met Derk W. Sloetjes (1921). Zij trouwde erbij in. Derk Sloetjes was landbouwer en is ook lange tijd melkrijder geweest.

• *Vader en moeder Sloetjes met kinderen Hanny, Henk en Gerry*

• *Derk en Dien Sloetjes 40 jaar getrouwd*

Kinderen van Dien en Derk waren Hanny, Henk en Gerry. Vanaf 1981 is er sprake van dubbele bewoning, want toen trouwde dochter Gerry Sloetjes (1957) met Anton Neijland (1958). Het achterste gedeelte van de boerderij werd door verbouwing geschikt gemaakt voor bewoning voor het gezin Neijland. Anton Neijland is administratief medewerker in het Slingeland-ziekenhuis.

Nadat Derk gestorven is op 22 juli 1994 en Dien in 1999 verhuisde naar het verpleeghuis St Antonia in Terborg, is dit gedeelte vanaf 2003 verhuurd aan Gijs Klomps en Monique van Gijzen. Dien Sloetjes is op 6 januari 2005 gestorven.

• *Foto rechts: Tom, Ellen, Gerry en Anton Neijland*

HUIDIGE BEWONERS

A. (Anton) Neijland en
G. (Gerry) Neijland-Sloetjes
Kinderen Tom en Ellen

Neijland

Dinxperloseweg 20
7064 LA

HISTORIE

Deze woning met timmer- en aannemersbedrijf is in 1950 gebouwd door Gradus J. Massop, (1915), gehuwd met Maria Brugman (1928).
Hij was afkomstig van de boerderij op de Dinxperloseweg 28. G.J. Massop was aannemer en bouwde vele huizen. Daarnaast had hij een timmerbedrijf. Naast onderhoudswerk verrichtte hij veel fabricagewerk, zoals kozijnen, deuren en dergelijke voor derden. Door ziekte was hij genoodzaakt met zijn werk te stoppen. Hij is in 1984 overleden.

• *Marietje Massop met de kinderen René, Imelda, Leon en Freddy*

• *Gert Massop*

• *Foto rechterpagina: Marietje Massop*

Huidige bewoners

M.F.T. (Marietje) Massop-Brugman

Kinderen René, Freddy, Leon en Imelda

Massop

Dinxperloseweg 22
7064 LA

HISTORIE

Deze boerderij is bekend als "de Nachtegaal". Van 1860 tot 1890 woonden hier Johannes W. Lensink (1826), dagloner, gehuwd met Johanna Capellen (1830). Omstreeks 1890 is het bedrijf in handen gekomen van de Colenbranders. In 1914 heeft er een belangrijke verbouwing plaats gevonden.
De eerste Colenbrander op de Nachtegaal was Theodorus (1855), wever en tevens landbouwer. Hij was afkomstig van de gelijknamige boerderij achter Suselbeek aan de Oude Dinxperloseweg. Theodorus was gehuwd met Willemina Kranen (1859) en afkomstig van de Vogelenzang. Toen zij destijds over het ijs naar deze boerderij verhuisden heeft zij tegen haar man gezegd "dat er nog wel heel wat mag veranderen om hier de kost te kunnen verdienen". En inderdaad is er sindsdien veel veranderd.

• *Theodorus en Derk Colenbrander*

• *Theodorus Colenbrander*

Zijn ongetrouwde broer Derk Colenbrander heeft altijd voor kost en inwoning bij hen ingewoond en gewerkt. Hij is in 1945 overleden. Moeder Colenbrander-Kranen is overleden in 1926 en haar man in 1944.
De opvolger van Derk was de jongste zoon Gerrit H. Colenbrander (1890), gehuwd met Geertruida A. Schuurman (1896). Zij zijn overleden respectievelijk in 1975 en 1980.
De opvolger van Hendrik was Theodoor (Thé) Gerard (1920) gehuwd met Geertruida (Truus) E. Sloetjes (1922), afkomstig van de Heidedijk.

• *Derk Colenbrander*

De boerderij is bij de bevrijding in 1945 in brand geschoten. De bewoners konden gelukkig allemaal worden gered. Ze zijn tijdelijk medebewoners van de Grote Kroeze geweest. Ook het vee kon zoveel mogelijk gered worden. Meerdere jaren heeft de familie daarna in een noodwoning geleefd, waar ook een noodstal voor het vee bijstond. Thé van de Nachtegaal is overleden op 29 oktober 2003 en zijn vrouw Truus op 21 november 2003.
Ze hadden 3 kinderen: Hennie, Riky en Theo.
De opvolger van Thé werd zoon Gustaaf Theodoor (Theo) Colenbrander (1953), die getrouwd is met Grada (Ada) H. Kip (1954).
Theo en Ada verbouwde een deel van de schuur tot woning.
Inmiddels is hun zoon Bart ook actief op de boerderij en zal mogelijk in de toekomst het bedrijf voortzetten
Door de hoge leeftijd die de Colenbranders bereikte, woonden er gewoonlijk meerdere geslachten van Colenbrander gelijktijdig op deze boerderij. Zodoende waren er meestal voldoende werkkrachten aanwezig.
De werkomstandigheden zijn wel drastisch gewijzigd. Zo gingen ze aanvankelijk met drie personen 9 koeien melken, terwijl tegenwoordig ruim 90 koeien door één persoon mechanisch gemolken worden.

• *Hendrik en Geertruida Colenbrander*

• *Truus en Thé Colenbrander met de kinderen Hennie, Theo en Riky*

• *Grote foto op rechterpaginaBart, Ada en Theo Colenbrander*

Huidige bewoners

G.T (Theo) Colenbrander en
G.H. (Ada) Colenbrander-Kip
Kinderen Rinske en Bart

• *Thé en Truus Colenbrander*

Colenbrander

Dinxperloseweg 24
"DE NACHTEGAAL" 7064 LA

HISTORIE

• *Voorzijde van de woning*

Willem Massop en Helena ter Horst kochten op 8-11-1817 van Th. te Leuken en Everdina ten Holder een stuk grond, groot ongeveer negen morgen, genaamd de Coopsweide. Een gedeelte hiervan werd in 1826 doorverkocht aan de familie Knuvink, die daarop het pand Dinxperloseweg 26 hebben laten bouwen.
Omstreeks 1828 wordt op de Coopsweide een bedrijfswoning gebouwd in opdracht van Bernardus Massop (1798) en zijn vrouw Wesselina te Kaat (1795). Het beroep van Massop was toen kuiper. Aanvankelijk woonde op dit adres ook het echtpaar Willem Bussink en Johanna Massop, een zus van Bernardus Massop. In 1851 ging de eigendom over op zijn zoon Willem Massop, dagloner (1821), gehuwd met Everdina Baak (1822). Everdina is op 18-2-1875 overleden en Willem hertrouwde daarna met Grada Raaijman (1838). Willem is overleden op 16-2-1914. Zijn opvolgers waren Gerhardus (Drikus) H. Massop (1878), gehuwd met Johanna Schennink (1879).
In 1921 is een schuur door brand verwoest. In 1950 werd onder voorbehoud van het recht van gebruik van een paar kamers het huis en een groot gedeelte van de grond verkocht aan Theodorus B. Massop (1917).
Eveneens in 1950 werd een bouwperceel (genaamd Grietensdieken) aan de Dinxperloseweg verkocht aan de broer van Theodorus, namelijk Gradus J. Massop, die daar een timmerbedrijf is begonnen. Zie Dinxperloseweg 22.
Theodorus Massop trouwt met Aleida (Alie) H.W. Brugman (1924) uit Megchelen. Theodorus komt korte tijd daarna te overlijden (1951) en Aleida hertrouwt met zijn broer Bernardus (Beernd) H. Massop (1921).
Aangezien geen van de kinderen (Harry en Jos) het boerenbedrijf wilden voortzetten werd de boerderij van "Massop" in 1994 verkocht aan Cornelis J. de Reus (1947), gehuwd met Cecil M.S. Hermans (1959).

• *Foto rechterpagina: Cor de Reus en Cecile Hermans met de kinderen Jesse en Tycho*

• *Johanna Massop - Schennink*

• *Alie Massop -Brugman*

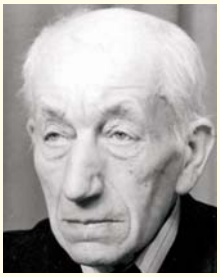

• *Gerhardus Massop*

• *Beernd Masso*

Huidige bewoners

C.J. (Cor) de Reus en
C.M.S. (Cecil) Hermans
Kinderen Jesse en Tycho

de Reus

Dinxperloseweg 28
7064 LA

HISTORIE

• *De voorzijde van de oude woning*

Deze woning werd omstreeks 1826 gebouwd door Derk Knueven (1795), gehuwd met Hendrina Bakker (1792). Later staat hij in het bevolkingsregister te boek als Knuvink. De grond van deze boerderij werd destijds gekocht van de familie Massop (Dinxperloseweg 28), die dit als de zogenaamde Coopsweide hadden aangekocht.
Na zijn overlijden in 1862 wordt Derk opgevolgd door zijn zoon Theodorus Knuvink (1839), gehuwd met Willemina Lienkamp (1833). Bernardus Steentjes (1826), gehuwd met Christina Knuvink (1827) komt hier bijwonen
Alle drie mannelijke personen staan te boek als dagloner. Het echtpaar Knuvink blijft hier wonen tot hun overlijden in respectievelijk 1923 en 1910. Het echtpaar Steentjes heeft de woning omstreeks 1880 verlaten.
Zoon Johannes B. Knuvink (1871) met zijn vrouw Maria Heister (1869) waren tot 1945 de volgende hoofdbewoners, die op hun beurt weer werden opgevolgd door August W. Knuvink (1905) gehuwd met Adelheid Alefs (1913). Zij zijn overleden in respectievelijk 1980 en 1973.
In 1968 en 1974 is de woning grondig verbouwd door Jan Knuvink en Thea Kemperman, met hun zoon Wilfried.

August Knuvink had naast zijn landbouwbedrijfje jarenlang een melkrit naar de zuivelfabriek in Silvolde voor de aanvoer van melk uit een groot gedeelte van de Kroezenhoek. Ook verzamelde hij eieren voor de firma Borggreven in Silvolde.
Jan Knuvink en zijn vrouw Thea Kemperman hebben er nog enkele jaren gewoond. Het bedrijf werd in 1976 verkocht aan de huidige bewoner Hans Venhorst (1951), in 1978 gehuwd met Annet Salemink (1954). In 1978 is het huis weer flink verbouwd. Venhorst werkt in de spantenbouw in Duitsland en heeft als hobby een boerderij met een aantal koeien, schapen en een paard.

• *August en Adelheid Knuvink met de kinderen Theo, Jan, Iet, Guus en Leo*

• *Foto rechterpagina: Hans en Annet Venhorst met Gunter en Yvette*

HUIDIGE BEWONERS

J. H. (Hans) Venhorst en
A.A.M. (Annet) Venhorst-Salemink
Kinderen Gunter, Yvette en Walter

Venhorst

Dinxperloseweg 26
7064 LA

HISTORIE

Dit melkveeberdijf is gebouwd in 1978. Door middel van een vrijwillige kavelruil is het bedrijf van Jan en Marie Steverink verplaatst van "Nelles" (Oude Dinxperloseweg 74) naar de "Slaege".
Sinds 1991 wordt dit bedrijf voortgezet door Hendricus J.S. Steverink (1963), getrouwd met Johanna Th.M. Raben (1965).
Er worden nu (2005) 60 koeien gemolken met een melkrobot. Het bedrijf omvat verder nog 45 stuks jongvee en 32 hectare grasland.

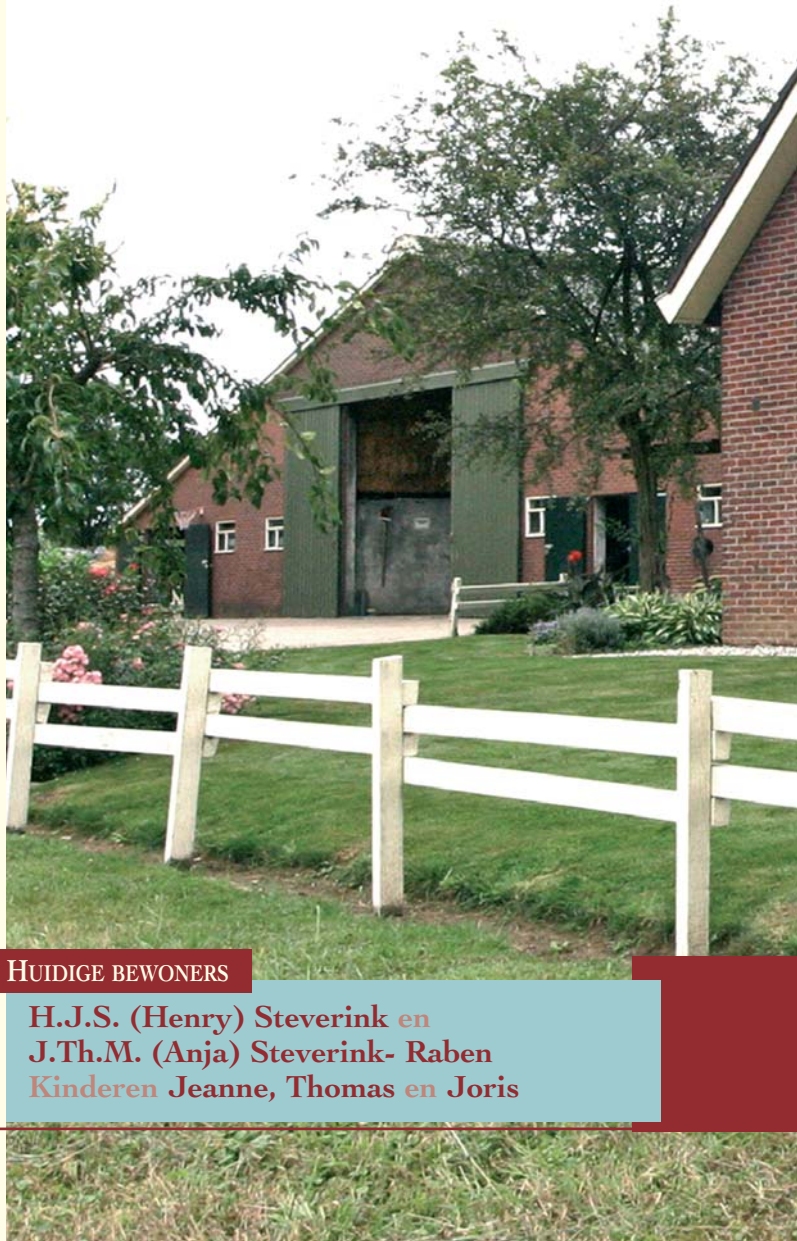

Huidige bewoners

H.J.S. (Henry) Steverink en
J.Th.M. (Anja) Steverink- Raben
Kinderen Jeanne, Thomas en Joris

• *Henri en Anja Steverink met de kinderen Thomas, Jeanne en Joris*

Steverink

"DE SLAEGE"

Dinxperloseweg 26a
7064 LA

HISTORIE

Jan Steverink (Jr.) (1964) en zijn vrouw Ingrid Winters (1967), getrouwd in 1995 hebben samen een vleeskalkoenenbedrijf in de Slaege. De kalkoenenschuren zijn gebouwd ten tijde van de maatschap met vader Jan, moeder Marie en broer Henry in 1986. Deze maatschap werd in 1994 ontbonden.

In februari 1995 kwam opnieuw de bouwkraan op het bedrijf, ditmaal om een bedrijfswoning te gaan bouwen, die in augustus van hetzelfde jaar betrokken kon worden. Toen kon de caravan, die als tijdelijke woonruimte dienst had gedaan, worden opgeruimd. Deze caravan had Jan in 1991 overgenomen van Henry en Anja.

In 1999 werden de kalkoenenschuren verlengd en is het interieur en bijbehorende elektronica vernieuwd.
Niet alleen hun bedrijf, ook hun gezin hebben Jan en Ingrid verder uitgebouwd: inmiddels is dit verrijkt met 3 kinderen. Naast het kalkoenenbedrijf exploiteren zij een akkerbouwbedrijf en een loonbedrijf, beiden op kleine schaal.

• *Jan en Ingrid Steverink en de kinderen Martine, Pierre en Victor.*

HUIDIGE BEWONERS

J. (Jan) Steverink en
I. (Ingrid) Steverink-Winters
Kinderen Victor, Martine en Pierre

Steverink

Dinxperloseweg 26b
7064 LA

HISTORIE

Boerderij "de Schutte" kreeg zijn naam in de tijd dat daar vee werd "geschut" ofwel in bewaring werd genomen voor boeren, die in de Slaege grond pachtten en daar vee lieten weiden.
Vanaf 1813, het jaar van nieuwbouw tot ongeveer 1838 woonden hier Theodorus Venderbosch (1793) van beroep tapper en gehuwd met Hendrina Salemink (1799). Hun opvolger op dit bedrijf was tot 1871 timmerman Hendrik Vonderhorst (1806), gehuwd met Hendrina Seijnhorst (1811).
Zoon Gerrit, eveneens timmerman (1840) en getrouwd met Grada A. Nibbelink (1844) heeft hen weer opgevolgd. In 1896 kwam het pand in handen van Gerrit A. Tieltjes, landbouwer (1866) gehuwd met Johanna E. Hoftijzer (1862).
Deze liet in 1921 een nieuw voorhuis bouwen. Hiervan is in de woonkamer nog een authentieke schouw met mooie blauwe tegeltjes aanwezig, terwijl de vloer nog uit mooie rechthoekige steentjes bestaat, de zogenaamde potscheurvloer. Na het overlijden van zijn vrouw in 1922 is Tieltjes hertrouwd met Johanna (Hanne) Boland (1881), die er na het overlijden van haar man in 1942 bleef wonen tot de zoon G. J. (Johan) Tieltjes haar in 1948 poogde op te volgen. Echter Hanne leefde wat in onmin met deze opvolger en deze verdween weer. Wanneer men hiernaar vroeg zei Hanne "ze wilt meteen op de hoogste sportel stoan". Later is haar neef Johan Boland, getrouwd met Trui Wensink bij Hanne ingetrokken en heeft uiteindelijk wel boerderij de Schutte overgenomen.
Johan verloor zijn vrouw in 1976. Johan had een ietwat eigenzinnig karakter. Hij wenste tot zelfs op hoge leeftijd alleen op de boerderij te blijven wonen. De laatste jaren was zijn belangrijkste vervoermiddel zijn tractor, waarmee hij door de Slaege reed voor een uitje. In 1994 kwam de boerderij in handen van Willem Teunissen (1948) en Gery Morrenhof (1947), die er een woonboerderij van maakten. Sinds 2004 is een gedeelte van de boerderij verkocht aan Lai-Yin Engwerda en Ria Molenhoek, die het achterhuis verbouwd hebben tot woning.

• *Johan Boland en Trui Boland - Wensink*

Kinderen

Samen hebben zij 5 kinderen, waarvan alleen Johan Teunissen een aantal jaren op de boerderij heeft gewoond.

• *Grote foto: Willem Teunissen en Gery Morrenhof*

HUIDIGE BEWONERS

W. (Willem) Teunissen en G.W. (Gery) Morrenhof

Teunissen

Dinxperloseweg 30a
"DE SCHUTTE" 7064 LA